

Heidi
Johanna Spyri

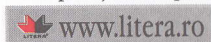
Copyright © 2012 / 2014 Fleurus Mame
Ediție publicată prin înțelegere cu Livia Stoia Agency
Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Heidi
Johanna Spyri

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba franceză: Aurelia Ulici

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Diana Calangea
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Mariana Dumitru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SPYRI, JOHANNA

Heidi / Johanna Spyri; trad.: Aurelia Ulici. -
București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0598-6

I. Ulici, Aurelia (trad.)

821.133.1-31=135.1

Johanna Spyri
Heidi

Adaptarea textului: Pierre Malherbet
Ilustrații: Annette Marnat

Cuprins

1. La deal, spre cabana Unchiului Alp	5
2. La bunicul	17
3. Pășunea.....	25
4. La bunica	37
5. Două vizite neașteptate	51
6. O nouă viață pentru Heidi	63
7. Ce de emoții pentru domnișoara Rottenmeier!	73
8. Casa familiei Sesemann e întoarsă cu susul în jos.	89
9. Întoarcerea domnului Sesemann.....	105
10. O bunicuță fermecătoare	111
11. Ce de lacrimi!	121
12. Fantoma	127
13. O seară frumoasă de vară, în munți.....	141
14. O duminică pe pajiște	157

1

La deal, spre cabana Unchiului Alp

*U*n drumeag străbate cochetul sătuc Maienfeld de la un capăt la celălalt. Șerpuiește de-a lungul câmpiei înverzite, până la poalele munților care se înalță amenințător deasupra văii. Când cărarea începe să urce, chiar înainte s-o ia drept spre pășunile alpine, se simte un parfum de garigă, iarbă deasă și plante ce cresc pe creste.

Pe cărăruia aceasta se zărea o tânără înaltă și voinică. Ținea de mână o copilă care, cu toată pielea ei măslinie, avea obraji roșii ca focul. Dar nu era de mirare, de vreme ce, într-o dimineață

frumoasă și caldă de iunie ca aceea, fetița era îmbrăcată de parcă ar fi avut de înfruntat o iarnă aspră. Purta două sau trei rochițe, peste care era înnodat un șal mare, roșu, ceea ce dădea micuței siluete un aer cât se poate de caraghios. De altfel, cu încălțările ei greoaie, de munte, să urce cărăruia se dovedea cel mai greu lucru din lume.

Când ajunseră la Dörfli, sătucul de munte unde copilărise tânăra, mergeau deja de vreun ceas. La trecerea lor, uși și ferestre se deschiseră, câteva capete se ițiră și le salutară pe cele două drumețe. Cu toate astea, ele nu făcură niciun popas, mulțumindu-se să răspundă la saluturi și să străbată în liniște cătunul. Pe când lăsau în urmă ultimele case, o voce ascutită răsună în spate:

– Așteaptă, Dete! Dacă urci la pășune, vin cu tine!

Tânăra se opri. Fetița profită de răgaz ca să-și tragă mâna și se așeză pe pământ.

– Ești obosită, Heidi? întrebă tânăra.

– Nu, dar mi-e cald, răspunse fetița.

– Ajungem cât ai clipi. Încă un strop de efort și, dacă ne grăbim, într-o oră vom fi la unchiul.

Tânăra care o strigase pe Dete avea un aer foarte plăcut. Se îndreptă spre cele două drumețe. Fetița se ridicase și ea și mergea legănându-se cu pași mărunți, în urma celor două prietene care discutau cu foc despre locuitorii cătunului și ai satelor din jur.

– Unde-o duci pe copilă, Dete? întrebă cea care abia li se alăturase. Nu e fetița surorii tale care a murit?

– Chiar ea, răspunse Dete. O duc la unchiul, sus, pe pășune. Acolo o să stea.

– Cum? Vrei s-o lași pe micuță Unchiului Alp? Ți-ai pierdut mințile? Cum să faci una ca asta? Bătrânul o să te gonească, mai mult ca sigur!

– N-are niciun drept să facă asta. Până la urmă e bunicul ei. Trebuie să facă ceva. Până acum am ținut copila la mine. Și, ție pot să-ți spun, Bärbel, mi s-a oferit o slujbă la care nici n-am visat. Un noroc pe care nu pot să-l las să-mi scape. Începând de astăzi, e rândul bunicului să se ocupe de Heidi.

– Dacă ar fi ca toată lumea, asta ar face, ripostă iute Bärbel. Dar îl știi pe bătrân! Cum o să se descurce el cu o copilă? E atât de micuță! Niciodată n-o să stea cu el. Și, până la urmă, tu unde te duci?

– La Frankfurt, explică Dete. Este o ocazie rară. Mă duc la niște persoane care au fost anul trecut la tratament. Lucram în hotelul în care se cazaseră și mă ocupam de camera lor. Încă de anul trecut ar fi vrut să mă ia cu ei. Numai că nu puteam. Din cauza micuței. Dar s-au întors anul acesta, și de data asta chiar am de gând să plec cu ei. Cum te văd și cum mă vezi!

– N-aș vrea să fiu în locul copilei, strigă Bärbel, ridicând brațele spre cer. Nimeni din sat n-are habar ce meșterește bătrânul acolo, sus... Nu vorbește cu nimeni! De ani întregi n-a mai fost la biserică, iar când coboară de pe munte e înarmat cu un ciomag zdravăn, așa că oamenilor li se face frică și fug din calea lui. Cu

sprâncenele lui groase și barba mare, ai zice că e o bufniță bătrână. Îți spun eu, nu ți-ar plăcea să dai nas în nas cu el la o cotitură!

– Și, ce-i cu asta? se încăpățână Dete. El e bunicul micuței și trebuie să aibă grijă de ea. Crede-mă, n-o să-i facă niciun rău, altfel o să plătească scump!

– Grozav mi-ar plăcea să știu ce are pe conștiință bătrânul de rămâne mereu singur, acolo sus, pe pășune, departe de toți, și are privirea aia atât de înspăimântătoare, spuse Bärbel curioasă. Ah, dacă ai ști ce se vorbește despre el! Ia, zi-mi, Dete, tu știi ceva? Trebuie să-ți fi povestit sora ta. Nu-i așa?

– Sigur! Dar n-o să vorbesc despre asta. Dacă ar afla vreodată, aş avea necazuri.

Cu toate astea, tânăra și-ar fi dorit foarte mult să știe mai multe! De ce se purta unchiul așa și se încăpățâna să trăiască departe de toți, acolo sus, pe pajiște? De ce locuitorii satului vorbeau întotdeauna despre el în șoaptă? Dar, mai mult decât orice, Bärbel ar fi vrut să știe de ce era poreclit „Unchiul Alp“. Nu putea fi unchiul tuturor locuitorilor satului, asta era imposibil!

Nu era prea multă vreme de când Bärbel locuia în Dörfli. Așa că nu cunoștea încă toată istoria satului și a locuitorilor lui. Spre deosebire de ea, buna sa prietenă, Dete, era născută aici și tot aici trăise până la moartea mamei sale, petrecută în urmă cu un an. Atunci plecase în vale, unde găsisese slujba de cameristă la Grand Hotel. Așa că Bärbel își luă de braț amica și îi spuse cu glas mios:

– Tu știi bine ce este adevărat și ce nu. Ești la curent cu totul, nu-i așa? Spune-mi ce știi! Doar un pic. Vorbește-mi despre bătrân! Întotdeauna i-a înspăimântat pe toți? Întotdeauna a fost atât de detestat de oameni?

– Nu știu dacă e de mult așa... răspunse Dete. Nu am decât douăzeci și șase de ani, iar el are cel puțin șaptezeci. Dacă promiți să nu spui nimănui, ți-aș putea povesti ce știu.

– Ce părere ai, Dete?! Știu să păstrez un secret când este important. Povestește-mi totul! N-o să-ți pară rău.

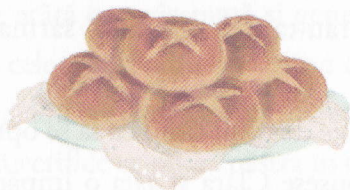
– Numai dacă îmi promiți că nu suflă o vorbă.

Dete se asigură că fetița nu era prea aproape ca să audă ce urma să spună. Dar copila era deja departe, atât de mult răsiseră cele două prietene pasul în timp ce discutau. Se opriră și o căutară cu privirea pe Heidi în depărtare.

– Gata, o văd! anunță Bärbel. Uită-te bine, acolo sus, spuse ea, arătând pajiștea cu degetul. Urcă spre vârf cu Peter, păstorul, și caprele lui. E în siguranță. Vezi, nu e niciun pericol, poți să-mi spui toată povestea!

– Cândva, bătrânul era bogat. Foarte bogat chiar! Avea una dintre cele mai îndestulate ferme din vale. Era fiul cel mare al familiei și nu avea decât un frate mai mic. Dar unchiul își trecea zilele jucând jocuri de noroc, bântuind prin sate și învărtindu-se printre indivizi dubioși. A pierdut la jocuri toată ferma și, când au aflat părinții, au murit de supărare! Până la urmă, unchiul a dispărut. Se povestea că se înrolase în armată. Timp de vreo

Când Heidi ajunsese din nou în camera ei și se vâri sub cearșafuri, dădu peste pălăria de paie șifonată. Încântată, o strânse la piept. Foarte fericită că-și regăsise ce era al ei, o înfășură cu grijă într-o batistă mare și o ascunse în fundul dulapului. Sebastian era cel care îi făcuse frumoasa surpriză. Și exact asta încercase să-i spună în timpul cinei. Când Tinette ducea pălăria la gunoi, i-o luase din mână, ca să i-o înapoieze fetei. Știa el bine că asta avea s-o bucure.

Întoarcerea domnului Sesemann

Câteva zile mai târziu, în casă domnea o mare agitație. Toată lumea alerga de colo-colo pe scări și pe coridoare. Stăpânul casei se întorsese, iar servitorii se grăbeau să golească trăsura de nenumăratele lucruri aflate în ea, ca să le pună la locul lor. De fiecare dată când se întorcea din călătorie, domnul Sesemann aducea o grămadă de obiecte.

Primul lucru pe care îl făcu fu să se ducă să-și salute fiica, în camera ei. Heidi stătea lângă Clara, așa cum se întâmpla întotdeauna la acea oră târzie din zi. Clara își îmbrățișă tatăl cu mult drag. Îi fusese foarte dor de el. Apoi domnul Sesemann îi întinse mâna lui Heidi, care rămăsese la distanță.

– Ah, iat-o deci pe micuța noastră fetiță din munți. Dă-mi mâna, așa. Ei, tu și scumpa mea Clara sunteți prietene bune? Sau nu sunt decât certuri, bosumflări și împăcări?

– O, nu, domnule! Clara e foarte bună cu mine, răspunse Heidi.

– Iar Heidi n-a fost niciodată rea cu mine, adăugă Clara.

– Să fie într-un ceas bun! se entuziasmă domnul Sesemann, ridicându-se. Iată o veste excelentă. Acum, iubita mea Clara, dă-mi voie să iau cina. Mă voi întoarce imediat să-ți spun noapte bună.

Domnul Sesemann se duse în sufragerie, unde guvernanta se asigurase că fuseseră făcute toate pregătirile pentru ca stăpânul să fie primit așa cum trebuia. Odată așezat, domnul Sesemann observă că domnișoara Rottenmeier era supărată.

– Ei bine, domnișoară Rottenmeier, de când am venit am observat că aveți un aer foarte sumbru. Ce se întâmplă? Clara pare totuși în formă!

– Domnule, răspunse guvernanta, ne-am înșelat. Și aceasta este o chestiune care o privește și pe Clara.

– Ce vrea să însemne asta? întrebă domnul Sesemann, sorbind din paharul cu vin.

– Am căzut de acord să găsim o tovarășă de joacă pentru Clara. Cum știam cât de mult doriți ca micuța dumneavoastră să fie înconjurată numai de suflete nobile și de bunătate, m-am oprit la această fetiță de la munte. Micuțele acestea trec prin viață cu atâta ușurință, încât pare că nu ating vreodată pământul și deci se țin foarte departe de toate păcatele de aici, de jos.

